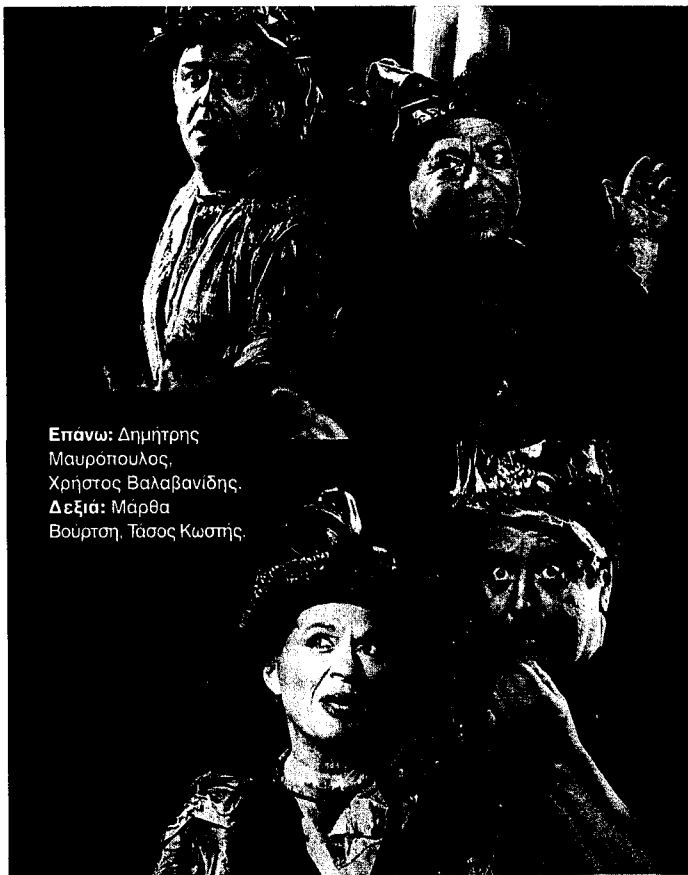

Επάνω: Δημήτρης
Μαυρόπουλος,
Χρήστος Βαλαβανίδης.
Δεξιά: Μάρθα
Βούρτση, Τάσος Κωστής.

η ανακύκλωση ΔΕΝ ΠΕΤΥΧΕ

Τα *Σκουπίδια* του Γιάννη Ξανθούλη, μια θεατρική επιτυχία του '80, θα μπορούσε να επαναληφθεί, αν δεν φοβόταν τον εκουγχρονισμό, μια που η κάθε εποχή έχει και τα δικά της σκουπίδια.

Οτι, απέναντι χωματερή του θεαμάτων του θερινού λεκανοπεδίου, οι θεατρικοί επιχειρηματίες Νινέτα και Γιώργος Λεμπέσης θα μπορούσαν να είχαν επιλέξει μια υπερπαραγωγή χυδαίοπιασάρικη. Δεν το έκαναν όμως. Έμειναν πιστοί σε μια άλλη άποψη θεατρικής ψυχαγωγίας. Με πολύ καλούς έως εξαιρετικούς συντελεστές και με ένα σκεπτόμενο έργο-επιτυχία από τα τέλη της δεκαετίας του '80. Όμως - όμως: Παρ' όλη τη δουλειά — γιατί η παράσταση του Γιάννη Μπέζου ήταν άρτια — παρά τις φιλόδοξες προθέσεις των συντελεστών, τις επιδόσεις των ηθοποιών, τη θαυμάσια, οικεία πια, μουσική και τα τραγούδια του Σταμάτη Σπανουδάκη σε νέα εννοχρήστρωση του Νίκου Δανίκα, παρά τη φρέσκια κίνηση και τις χορο-

γραφίες του Δημήτρη Παπάζογλου, τα σκηνικά και τα κοστούμια της Χριστίνας Κωστής (ευρηματικά και δουλεμένα), η παράσταση αφήνει το κοινό αδιάφορο. Ίσως γιατί η σκηνοθεσία του Γ. Μπέζου αρκέστηκε να κινήσει αρμονικά ή ορμητικά τα σύνολα, να εμπιστευτεί συναδελφικά τους ηθοποιούς και να σεβαστεί το κείμενο. Φοβάμαι πως ο θίασος δούλεψε σε πολύ ευχάριστο κλίμα στις πρόβες και κανένας δεν κατάλαβε εγκαίρως, πως τα *Σκουπίδια* του Ξανθούλη, μέσα σε... τέτοια κρίση χωματερών δεν ανακυκλώνονται ως έχουν, χρειάζονται προηγούμενη επεξεργασία στη γραφή και τη ραφή. Χρειάζονται σύγχρονες σκουπιδοκαταστάσεις κι επεκτάσεις. Σαν την περιγραφή της Πλατείας Ομονοίας που ανθολογώ από το χρονογράφημα του Νίκου Ξυδάκη (*Καθημερινή*, Κυριακή 6 Ιουλίου), μόνο μια εικόνα, δείγμα ενός εκουγχρονισμού των σκουπιδιών, που θα προσφερόταν για θεατροποίηση σήμερα: ... «Το κατάστρωμα της πλατείας είναι μαύρο από τους ρύπους της κυκλοφορίας είναι όλο μια γλίτσα σκουπίδια, βρομιά, σπασμένα οικοδομικά στοιχεία, παντού σκουπίδια, ως αργά το βράδυ που καταφθάνει το συνεργείο του Δήμου με τις μάνικες. Το σοκ, όμως, δεν προέρχεται από τα σκουπίδια μα από τους ανθρώπους που έχουν σωριαστεί εκεί, τα ανθρώπινα αποκαΐδια που στέκουν σαν καθρέφτης για όλους, για όσους βηματίζουν βιαστικοί στην περιφέρεια της Ομόνοιας. Η κεντρική πλατεία της πόλης είναι ένας σκουπιδοτενεκές».

Είναι γνωστό πως η μεταποίηση ενός ρούχου ή κεμένου είναι πολύ πιο δύσκολη υπόθεση από το εξαρχής ράψιμο ή γράψιμο. Ωστόσο, πιστεύω πως έμπειροι μάστορες σαν τον Ξανθούλη και τον Μπέζο, θα μπορούσαν να διαβλέψουν και να επέμβουν στην ξεθυμασμένη αψίδα των παλιών σκουπιδιών. Είμαι

σίγουρη ότι υπάρχουν τρόποι μιας εκτίναξης αυτής της δουλειάς μ' αυτόν τον εξαιρετικό χορό της παρέας των σκουπιδιών: Αντιγόνη Αλικάκου, Μαργαρίτα Βαρλάμου, Χριστίνα Γκόλια, Άγγελος Μπούρας, Σωκράτης Πάτσικας, Γιώργος Πογιατζής, Χρήστος Σπανός και Πάνης Στόλλας. Υπάρχουν τρόποι ν' απογειωθεί η έτσι κι αλλιώς εξαιρετική Μάρθα Βούρτση, η θεατρίνα με θήτα κεφαλαίο Μάρθα Μπαξεβάνη, ο Χρήστος Βαλαβανίδης με τις

αρετές και τις ευκολίες του, ο Δημήτρης Μαυρόπουλος και ο Τάσος Κωστής με τις γκάμες της ευαισθησίας και της πικρής κωμικότητάς τους, ο πολυτάλαντος Λαέρτης Μαλκότσης ή η άμεση, πληθωρική, αλλά με άστοχο μέτρο, Νατάσα Μανιάλη.

Τα μόνα νούμερα-σκηνές που ίσως να θυμάται κανείς φεύγοντας είναι: *Ο Εφιάλτης του Θυραρού* με τους άφθαστους Μάρθα Βούρτση και Τάσο Κωστή, ο *Στέλιος Μανίτσας* ο *Δισκοφόρος* με τον Χρήστο Βαλαβανίδη, η κλασική πια *Βασιλική Μετατρούλου* πάλι με τη Μάρθα Βούρτση και τον Λαέρτη Μαλκότση. Από την υπόλοιπη παράσταση, φεύγει κανείς με αναμνήσεις. Μεταξύ αυτών, τα κλασικά πια τραγούδια του Σπανουδάκη: *Βασιλική Μετατρούλου*, *Μια Παλιά Φωτογραφία* κ.ά. ■